

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Bruno 6. Octobris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

affirmans, se vincula ac verbera flocci facere,
 & quoduis incommodi genus pro Christi di-
 lectione haud grauatè laturum. Visa igitur fi-
 lij constantia ad pecunias extorquendas ver-
 titur: easq; è fenestella, quò ante proiectæ fue-
 rant, educens, mitior pauxillo euasit. Tandem
 vero ad Episcopum adduxit, vt paternis om-
 nino facultatibus renunciaret. Tum ille vesti-
 bus coram Antistite omnino reiectis ac patri
 redditis, nihil sibi præter cilicium, quod su-
 per nudam carnem gestabat reliquum fecit.
 Reiectisq; item femoralibus plane denudatus,
 Hactenus, inquit, te patrem vocauì in terris,
 deinceps vero rectius dicam: Pater noster qui
 es in cælis: apud quem omnem reposui the-
 saurum, & omnem spei fiduciam collocaui,
 Episcopus porro videns inusitatum in viro
 Dei feruorem, protinus surrexit, & inter bra-
 chia cum fletu eum recolligens, pallio quo e-
 rat amictus operuit: præcipiens suis vt aliquid
 adferrent vestimenti, vt ipsius nuditati con-
 suleretur. Quo facto Franciscus vilem agrico-
 læ togam grateranter suscepit & cæmèto ad mo-
 dum crucis consignauit. Reliqua ipsius sancti-
 tatis curricula, ne iusto sim longior, præter-
 mitto.

EXEMPLVM S. BRVNONIS INSTITV-
 toris ordinis Carthusianorum 6. Octob.

Sur. Tom. 3.

Beatissimus Bruno sacri Carthusiensis in-
 stituti

stituti primus author in insigni Colonia Agrippina oriundus, parentes habuit, & genere & virtute claros, quibus tamen ille, atq; adeo toti familiæ maiorem vitæ suæ sanctimonia attulit splendorem. Ab ipsis autem incunabulis, puer ætatem grauitate vincens, præclarum quoddam quasi futuræ religionis de se præbebat specimen: egregia indole, illustri ingenio, memoria tenaci, voluntate deniq; tota ad optima quæq; consecranda studiosè propensus. Itaq; adolescens cunctis ferè naturæ gratiæq; dotibus à Deo eximie ornatus Lutetiam Parisiorum maximarum artium disciplinis erudendus destinatur: vbi inter præstantes philosophos facile primas tenens, magna cum laude magisterij titulo decoratus est. Inde ad sacra Theologiæ studia se conferens ingenij felicitate, ardoreq; proficiendi, Theologorum doctissimus euasit: tandemq; Ecclesiasticum beneficium in Rhemensis Ecclesia est consecutus. Cum igitur vir nobilis & haud vulgari eruditione præditus Bruno, in huiusmodi studijs tota mente versaretur, essetq; Lutetia & artium maximarum disciplinis, & candidatorum frequentia sanè florentissima: accidit ijs temporibus Gregorij videlicet VII. Põtificis & Henrici Imp. III. Anno humanæ salutis millesimo octogesimo plus minus secundo, spectaculū in ea vrbe horrendum & sæculis omnibus memorandum: quod Carthusianæ vitæ instituendæ occasionem præbuit.

Quidam enim
Dd 5

Morus
honestat.

enim doctor, præ cæteris & eruditione, & eximia morum honestate cõspicius in morbum incidit: ex quo, susceptis primum ritu catholico sacramentis, vita functus est. Cumq; ei, recepta apud Christianos cõsuetudine, celebres pararentur exequiæ: funus magna magistrorũ, candidatorum, ciuiumq; prosequente caterua in templum vbi sepulturæ mandandum erat, illatum est. Ibi verò, cum sacerdotes alijq; sacris deputati ministerijs, solitũ officium peragerent, precesq; quas vigiliis defunctorum vocant recitarent: vbi ad eam lectionem ventum est: Responde mihi quantas habeo iniquitates? subito cadauer, eleuato paululum capite, cunctis videntibus & audientibus, & ad tantam rei nouitatem hæud immerito stupentibus, alta & horrenda voce dixit: Iusto Dei iudicio accusatus sum: & his dictis, rursus in feretro caput deposuit. Qui vero funeri intererant eius voce, & gestibus non mediocriter perterrefacti, consulto sepulturam eius in crastinum differendam, decreuerunt: tam inusitata rei exitum suspensis animis præstolantes. Altera luce, cum iam facti huius fama rota esset vrbe diffusa, innumera propè turba ad eam confluit Ecclesiam. Tum vero denuo repetitis exequijs, postquam suprascriptæ lectionis initium recitari cœpit, idem defunctus erecto capite, ingenti rursus voce exclamat: Iusto Dei iudicio iudicatus sum, moxq; in feretrũ se reponit. Corripiuntur astau-

tes summa admiratione: & horrendo spectaculo vehementer obstupescunt. Sed quod ea, quæ hæcenus dixerat, apertam necdum habebat damnationis eius significationem; cunctis visum est etiam in tertium diem protrahere sepulturam. Eo autem illucescente, tota fere civitas, tam inusitati & terribilis Dei iudicij expectatione suspensa, eò certatim cõfluxit. Cũq; eodem modo iterarentur exequiarum ritus, & ad lectionem, quã diximus, peruentũ esset: elato infelix ille capite iustifica voce exclamat: Iusto Dei iudicio cõdemnatus sum. Mittite sacra funebria, quib; mihi prodesse nil potestis: heu cur me infelicem parentes genuerunt? Ad hanc vocẽ quis est qui nõ intimis sensibus perhorrescat? Penetrauit illa terribilis vox, iusto Dei iudicio dånatus sum, ipsas ossium medullas; videbaturq; astates omnes penè exanimis totis mēbris cõtremiscere. Quid enim? Si homo ille nõ modo diuinarũ rerũ sciẽtia ornatus, sed & opinione omniũ sanctitatis laude præditus, dånatum se iusto Dei iudicio clamabat; quid putandũ est eos sibi pposuisse, qui nullis virtutum meritis instructi, aut grauioribus etiam delictis onerati, huic tã tremendo spectaculo intererant? Tãdem ea omnium fuit sententia, vt doctor ille ad eã diem celeberrimus & sempiterna memoria, vt putabatur, dignus, omni Ecclesię suffragio & ecclesiastica sepultura indigno cõseretur, eiusq; cadauer in sterquilinia sepeliretur. Tũ vero B. Bruno, qui hæc coram

OCU

oculis & auribus hauserat, resolutus in lachry-
 mas, & diuini iudicij timore compunctus, Ma-
 gistrum Landuinum, duos Stephanos Burgen-
 sem & Diensem, ambos S. Rufi Canonicos Hu-
 gonem presbyterū & laicos duos Andream &
 Guarinū, sibi intima familiaritate coniunctos
 accersuit: & sic eos lachrymabundus affatur.
 Vidimus per hos dies fratres & amici mei vni-
 cè mihi in Christo chari, vidimus inquam ad-
 miranda planè & stupenda: quæ tamen magnè
 nobis vtilitati esse queunt, si ita, vt par est, de-
 functi huius infelicissimi, non periculum aut
 casus dubius, sed certissima damnatio, cautos
 nos & sollicitos faciat ad placādum dominum,
 cuius manus nemo quisquam effugerit. Sed
 quis obsecro tam letali sit somno vitiorū op-
 pressus, vt infaustis deplorati hominis illius
 clamoribus immò & tonitruis, ad curandam
 salutem suam non excitetur? Nouimus hunc
 virum multa sapientia præditum, moribus or-
 natū, castū, pudicū, prudentem, ab omnib⁹ ho-
 noratum & magno in pretio habitum. At nūc
 ex ipsius ore audiuius, iusto eum Dei iudicio
 sempiternis ignibus exuri. Qua voce quid di-
 ci aut fingi terribilius potest? Quid est enim
 dānatum esse, quam ab omni felicitate extor-
 rem, in ea incidisse mala, quæ nulla mens cape-
 re, nulla lingua explicare potest? Et quidem si
 ea finem quādoq; haberent, possent saltem vt-
 cunque videri tolerabilia; iam vero cum sint
 longè acerbissima, & in omnem sæculorum æ-
 ter-

ternitatem duratura, non possunt nō omnium
esse miserrimi & infelicissimi, q̄ ad ea deuolu-
untur. Videamus nunc quēso, quid ei apud in-
feros tam multo parta labore scientia profit:
cum illic sempiterna laboret cæcitate & igno-
rantia: quid opes & copiæ? cum nec vna ei sup-
petat aquæ gutta, qua possit æstuantis flammæ
ardoribus adustam refrigerare linguam: quid
honores & deliciæ? cum tot nunc in omnem
æternitatem cogatur ferre tormenta, quot in
mundo habuit oblectamenta. Vidimus cor-
pus eius summa cum ignominia in sterquili-
nio sepeliri: animam vero sulphureis flam-
mis & abominabili cruciari fœtore nihil am-
bigimus. Hæc igitur serio mente pertractan-
tes, ne cum misero illo in idem barathrum
præcipitemur, pœnitentiæ remedium ample-
ctamur: certi eas voces propter nos editas,
quos adhuc diuina clementia longanimitè
expectat. His verbis cuncti ad pœnitentiæ
rigorem confirmati, ad euitandos diaboli la-
queos, & occasiones peccati declinādas, mun-
di utiliter deserendi consilium vnanimes ca-
piunt; & eximie sanctitatis vitam in loco, cui
Carthusia nomen, summa cum asperitate au-
spicantur.

EXEMPLVM B. IACOBI ALEMANNI

Dominicani 11. Oct., Sur. Tom. 5.

B Jacobus Vlmæ celebri Germaniæ vrbe
honestæ familia natus, patrem habuit
Theodoricum pietati apprimè deditum, &
cibi